

színházi esték

* A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGRI GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK 1973. JANUÁR HAVI MELLÉKLETE *

BUÉK 1973

A hivatalos naptári időszámítás nem esik egybe Tháliéval, hiszen a színházi szezon közepén van újév. Újév, amikor mindenki számvetést készít az elmúlt esztendőről. 1972 sok belső nehézséggel, problémával kezdődött, de végül — „minden jó, ha jó a vége” — eredményesen és sikeresen zárult.

A most kezdődő 1973-as évben szeretnének még tovább lépni, mind művészi eredményeink, mind közönségkapcsolataink terén. Ezt várja tőlünk közönségünk, ezt államunk kultúrpolitikája és erre kötelez színházunk múltja. Ez utóbbit azért kell külön hangsúlyozni, mert ebben az évben lesz 150 éves a Miskolci Nemzeti Színház. Az augusztusban kezdődő jubileumi ünnepségek, és az azt követő egész évad a másfél-százados évforduló jegyében zajlik le, s fokozott érdeklődésre tarthat számot. Várhatóan az országos közvélemény reflektora színházunkra irányul, s ez felelősséget, munkát, erőfeszítést kíván. Nagyobbak tehát újévi várakozásainak, s ezek valóra váltásának reményében idézzük Ady sorait:

„Szerencsés esztendőt,
Jó sorba menendőt
... kívánok mostan...”

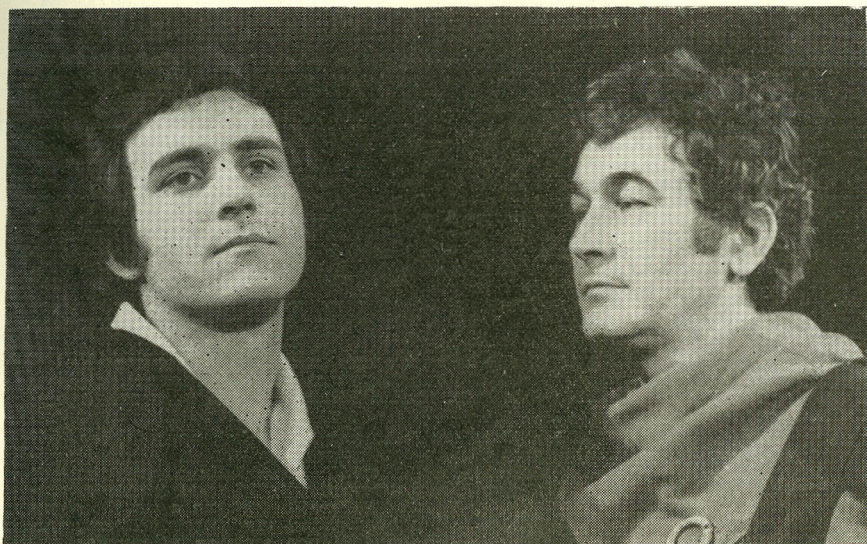

DOKTOR ÚR: Péva Ibolya, Máthé Éva, Botár Endre

Vidáman — tartalmasan

Elég egy pillantást vetni a januári műsorplakátokra, azonnal szembetűnik, hogy milyen változatos, gazdag programot ígér a repertoár. Ez az év is jól kezdődik — mondhatják joggal kedves nézőink, alkik az új évet új színházi élményekkel gazdagodva kívánják elkezdeni. Az évad eleji bemutatókkal együtt hét darabot kínálnak színházaink. A választék nagy és széles, mert tragédiától komédiáig csaknem valamennyi prózai és zenés műfaj megtalálható benne.

A komoly, tartalmas színházi élményt keresők Miskolcon a világirodalom legnagyobb szerűbb tragédiáját, a Hamletet láthatják, Egerben pedig az immár klasszikusnak számító, igaz emberséget, humanizmust hirdető Vilharos alkonyatot. Tartalmas szórakozást ígér az új év első eredeti bemutatója, Berkesi András Berci bácsi című tragikomédiája, melynek premierje Miskolcon lesz január 26-án. Strauss Cigánybárójának örök életű dallamai ebben a hónapban mindkét városban felcsendülnek. Ötvenedik előadását éri meg ez a produkció Miskolcon, mielőtt a hónap végén átköltözne Egerbe, hogy ott folytassa sikersorozatát. A Doktor úrral fordított a helyzet, mert Molnár—Zerkovitz—Kellér bohózata — az egniek karácsonyi és újévi mulatsága — január közepétől a miskolci nézők nevetőizmaikat teszi majd próbára. Visszakerül még műsorunkra a nagy sikerű olasz komédia, a Lopj kevesebbet is. Mégpedig közkívánatra, mert ősszel sokan nem kaptak rá jegyet, azóta is gyakran keresik a pénztárnál. Most két előadásban felújítjuk, s mindazok, akiknek eddig nem állt módjukban, megnézhetik ezt a vidám, satirikus játékot. A legifjabb közönség, a gyerekek is megtalálják szórakozásukat a színházban, ámulhatnak — egyelőre csak Miskolcon — a Tűzpiros virág csodás mesevilágán. Valamennyi darabhoz jó szórakozást kívánunk!

HAMLET: Markaly Gábor és Pákozdy János

A pesti társulat először Egerben állapodik meg, ahogy Kulcsár tanácsolta. Oly szívés fogadtatásra találtak, hogy jóval tovább maradnak, mint szándékuk volt. Vége-hossza nincs a sok meghívásnak: ebédekre, vacsorákra, borpincébe, uzsonnákra hívják a színészeket.

Innen Miskolcra indulnak tovább. Mikor a szeke-
rek először kocognak végig a miskolci utcán, vajon gondol-e Déryné arra, hogy ötven év múlva ez a város lesz utolsó menedéke? Miskolcon természetesen nincs még színház. A legnagyobb gond a színpad felállítása. Végre úgy döntenek, hogy a Korona-szálló udvarán álló kocsiszint alakítják át színházzá. Erős József főszolgabíró mindenben igyekszik segítségükre lenni.

A Tündérművelés Magyarországon című vígjátékkal kezdik meg előadássorozatukat. Déryné dalokkal tűzdeli meg a darabot. A közönség olyan kíváncsisággal és szomjúsággal nézi az előadást, mintha sohasem látott volna színházat, pedig előzőleg már egyszer jártak itt kolozsvári színházak.

Jutalomjátékán még az udvart is eladják, ahol csak hallani, de látni nem lehet a játékot. A jegyeket maga a főszolgabíró árulja s végül háromszáz pengő forintot ad Déryné kezébe. A Benke József és Murányi Zsigmond vezetése alatt álló társulat nagy sikerrel szerepel Miskolcon. A színészek rendszeresen kapják fizetésüket minden hónap elsején és tizenötödikén. Az országban szerte kóborló apró színész társaságoktól mind többen csatlakoznak a miskolciakhoz. Déryné személye a mágnes, mert mellette biztos megélhetésre számíthatnak. A megerősödött társulat nehezebb feladatokat tud megoldani, jobb előadásokkal áll ki. A közönség érdeklődése fokozódik. Természetesen nemcsak művészi igény táplálja, hanem a Metternich rendszerre ellen tiltakozó nemzeti érzés is testet ölt benne.

Nagyobb teremről kell gondoskodni. Így költöznek át az ún. csizmadiaszínházba, ahol azelőtt csizmadiák árulták csizmáikat. Ez sem éppén eszményi színházhelyiség. Tetejét egy sor zsindely fedi, télen a hólé bizony nemegyszer becsurog Déryné nyakára, a közönség pedig bundában ül a nézőtéren. Déryné képességei Miskolcon bontakoznak ki teljes gazdagságukban.

Déryné

Az első miskolci évek (4)

Híre bejárja az országot, a közönség páratlan lelkesedéssel ünnepli.

Egy nap levél érkezik Dérytől:

„Édes feleségem! Amint levelemet elolvastad, azonnal pakolj össze, fogadj szekeret, amely idáig elhözön, mert én már meguntam a hosszas távolléteket. Reményem, hogy egészséges vagy, s azóta már meg is erősödtél. Ne félj semmit, itt jó levegő van. Itt már én nagy ismeretéseket kötöttem, s minden háznál igen bent vagyok. A dámák előtt feldicsértelek, hogy milyen ügyes vagy, s égnek a kíváncsiságtól, téged láthatni. Itt jó jövedelmet remélhetsz, mert főkötevényeket mind hozzád fogják hozni tisztítani és díszíteni. Azért csak siess és ne késsél, mert tudd meg, hogy én többé a komédiához nem megyek: nincs már több kedvem hozzá, miután tégedet úgy elbolondított színészi szenvedélyed. Ölelve vár szertő férjed stb.”

Jellemző Déry szűk látókörére, kicsinyességére és a művészettől teljesen idegen szemléletére, hogy főkötevényeket ajánl feleségének a színpadi dicsőség helyett. Déryné természetesen visszautasítja meghívását, mire Déry nemsokára megjelenik a társulatnál és újra beáll színésznek. Itt ismét kellemetlenkedni kezd, mire a társulat el akarja bocsátani. Déryné menti meg szánalomból ezt a féktelen embert. A dolog azonban ezzel mégsem lenne megoldva, ha a véletlen nem jönne segítségül. Dérynek írni állást ajánlanak Diósgyőrben, s ő el is hagyja a társulatot. Onnan aztán Muhípusztára kerül ispánnak és a juhászatra felügyelő gazdatisztnak. Ettől kezdve Déryné tizennyolc évig nem látja férjét.

Kulcsár István még itt is ellátja a társulatot tanácsaival. Javaslatára kirándulnak Kassára. Déryné meglep, hogy az utcán egyetlen magyar szót sem hallani. Ennek ellenére, a magyar színeszeket is igen szívésen fogadják. Úgyhogy az évek során többször is ellátogatnak Kassára.

Miskolcon kezd kialakulni Déryné operai műsora. Kezdetben csak magán-
lokat, áriákat és kettősöket énekel. Minden énekszámot a maga jelmezében ad elő, s így egy este tízszer, tizenötöször is öltözik. Ez abban az időben újdonság, amely a koncertszerű egyvelegnek teatralitást kölcsönöz, s népszerűségüket fokozza. Déryné egyébként is igen sokat ad a színpadi öltözetekre. Jövedelmének legnagyobb részét jelmezre költi, napközben viszont igen szerényen öltözködik.

Miskolcon veszi hírt, hogy édesanyja halálán van. Azonnal kocsira ül, de már későn érkezik. Hugát, Johannát magával hozza, és színésznőt szeretne belőle nevelni. Johanna azonban kézzel-lábbal tiltakozik a színipályá ellen. Mikor mégis színpadra kerül, belesül szerepébe, jelenet közben otthagy csapat-paport, s hazaszökik a színházból. Később mégis színésznő lesz belőle, mint Széppataki Johanna szerepel sokáig vidéken, de Déryné tehetségének még az árnyékát sem éri utol.

Sátoraljaújhelyen vendégszerepel a társulat, mikor

megjelenik egy csinos, felkészült fiatal ember, aki mint Kilényi Dávid színigazgató mutatkozik be. Megszökött primadonnáját, egyben barátnőjét, Ecsedi Jozefát keresi, aki valóban a miskolci társulatnál kapott menedéket. Kilényi mint élelmes színigazgató megragadja az alkalmat és tárgyalásba bocsátkozik Dérynével is. Elmondja, hogy a dunántúli városokat járja és igen kitűnő színészek működnek társulataiban: Pály Elek, Szentpétery Zsigmond, Szilágyi Pál. Dérynének Miskolcon csak hatvan forintja van. Kilényi száz forintot ígér, meg két jutalomjátékot Déryné elfogadja, de még egy kikötést tesz: A szerződés első pontja szerint Kilényi kötelezi magát, hogy a társulatot fölviszi Pozsonyba. Déryné ugyanis arról értesült, hogy Prepelitzay Sámuel visszatért külföldi útjáról és Pozsonyban tartózkodik.

Mikor Déryné távozási szándéka kitudódik, mindenki megharagszik rá: a választmány, a társulat és a közönség. A háromhavi felmondási idő alatt nem is lép föl, és fizetést sem kap. Faluzni megy egy szedett-vedett társasággal, de vállalkozása csúfosan megbukik.

Gyerekek a nézőtéren...

„Mindig a jó győz, legalábbis nálunk” — így köszön be a Mese a tűzpiros virágról című játék prologusa. De hát Meseszínházban nem is lehet másékné; nem viselné el a gyerekek igazságérzete. Mert ők mindennekfelett hisznek a népmeséi igazságtévesztésben, s hisznek a játékbán. A társadalom és a színház feladata, hogy megőrizze hitüket...

A nagy varázslat már akkor megkezdődik, mikor a gyerekek bevonulnak a nézőtérre. Nem, nem olyan illedelmeselek, mint a színházba járó felnőttek; hangosabbak, nevetnek, esznek, forognak, átkiabálják a szekesorokat. Még sincs hálásabb közönség náluk. A történetek megelevenítéséről többet tudnak, mint azelőző korosztályok, hiszen rendszeres mozinézők, tévét pedig szinte mindennap látnak.

Az élő színházzal azonban — ezt is a gyermeknézők bizonyítják — nemigen lehet versenyezni. Mert a kisgyerekek megszokta már a „csodákat”. Hallott óriásokat dalolni, s ha a Mézga családban megjelenik Kőbükki és robotembereivel a legfantasztikusabb dolgokat műveli, a gyerekek nem is csodálkozik. A filmbéli sárkányok, törpék szórakoztatják, de nem döbbennek meg. Mert sem a tévében, sem a rádióban nem nevetnek vissza a gyerekekre, nem kérdezik és nem felelnek kérdéseire. Azokra a szereplőkre bárhol haragudhat, s bárhol szeretheti őket, nem evilágból valóik. S akár egy gombyomással örökre eltűnnek. De itt a színházban bizony akárhogy is faggatja a gyerekeket Baba Jága, a boszorkány, azok nem árulják el a titkot, de szívesen útbagazítják a jószágos öreg kalmárt, aki tanácstalanul bolyong az erdőben, és leszidják Kiki-mórát, kinevetik a két gögös lányt és örülnek Aljenuska boldogságának.

S közben — ez nem család, nem ámitás — a szemük látára gurul be a minden jóval megrakott asztal, pillangó röpde és a szép, jószívű kislányt önként betakarja a paplan...

Többen távcsövet is hoznak magukkal, hogy jobban, közelebből lássák a csodát. Aztán meglepedkeznek a látesőről, a szomszédaitokról, arról, hogy holnap iskolába kell menni. Teljes készenlétben figyelnek, mert ki tudja, melyik pillanatban lesz szükség rájuk, hiszen a bagoly olyan vészjóslóan pislog, a boszorkány varázsszavai bizony féltelmetesek és olyan egyedül van szegény Aljenuska...

A könyvtári statisztikák kimutatásai szerint egyik legolvasottabb, legnépszerűbb regényíró hazánkban Berkesi András. Könyveinek megjelenését sokezeres olvasótábor várja, megjelenő műveit a könyvkereskedések polcairól szétkapkodják, a könyvtári példányokat pedig hetek alatt rojtosra olvassák. Mi a titka népszerűségének? Az, hogy témái közérdekűek, cselekményvezetése lebilincselően izgalmas, figurái rendkívüliek és mégis életszerűek, leírásainak, dialógusainak stílusa pedig egyszerű, világos és kifejező. Színpadra írt munkái, melyeket többnyire a pesti József Attila Színház mutatott be, ugyanezeket az írói erényeket mutatják. Most felkérésünkre írta meg Berci bácsi című tragikomédiáját, melyről így vall a szerző:

Élni sokféleképpen lehet, de csak emberként érdemes

Mit mondhat a szerző a bemutató előtt? Sok mindent. De bármit is mond: az ítéletet végső soron a közönség mondja ki. Az anya a gyermekeit szépnek, okosnak látja. Így van a szerző is a darabjaival, így vagyok most én is Berci bácsival. Akik végigélték és végigszenveték a második világháború éveit, a nyilasok rémuralmának kegyetlen hónapjait és őszintén megvallatják emlékeiket, tanúsíthatják: voltak pillanatok, amikor a kiszolgáltatott ember kínjában már nem sírt, csak nevette, hangosan, szinte örjítőn. De ez a vad nevetés valójában elkecseregetett sírás volt.

Magam is végigszenvettem azokat az éveket. Cselekvő részese voltam az eseményeknek, tehetségemhez és lehetőségemhez képest részt vettem a barbár önkény elleni küzdelemben, sorstársa voltam a szenvedőknek és az üldözötteknek. Találkoztam tudatos hősökkel, tehetetlen gyávákkal, megbűvő reménykedőkkel, mindenről, még emberségükről is lemondó kishitűekkel. De találkoztam olyan félnék, szürke emberekkel is, akikből az embertelenség, a felgyorsuló történelmi események acélszorítója formált — szinte akarattuk ellenére — tudatos hőöket.

Ilyen ember volt Somján Bertalan is, a szerény, félnék, óbudai szabómester. Berci bácsi hőssé vált. De azért válhatott azzá, mert a lelke mélyén mindig ember volt és az maradt a legnehezebb, legembertelenebb körülmények között is.

Berci bácsi a mesékben és mesékkel élt. A mesék nemcsak szépek, tanulságosak is. Köztudott,

hogy a népmesék az elnyomott, a kiszolgáltatott, a boldogságra, szépségre, igazságra, emberségre, szeretetre vágyódó szegények kunyhóiban születtek. Berci bácsit élete során éppen úgy megalázták és kigúnyolták, mint Rekettyét, a szürke kisembert, de ő mégsem lett embergyűlölő, nem a bosszúról, a visszafizetésről álmodozott, hanem a szeretetről, egy szebb, igazabb világról. Berci bácsit az elembertelenedéstől megvédték a mesék, és Isti, aki elhitte minden szavát, aki nem alázta meg, nem gúnyolta ki őt, hanem szerette, ragaszkodott hozzá, hitt benne. Ez a találkozás Berci bácsi számára az életet, a megtalált boldogságot jelentette. Ezután már csak ezért élhetett. A gyerekért, a jövőért, azért, hogy Isti ne csalódjon benne, ne veszítse el hitét a felnőttek igaznak vélt világában. Így esett bele Berci bácsi a mesék csapdájába. Életveszélyes csapda volt ez. Ilyen csapdából csak az kerülhet ki győztesen, aki — ha ellentmondásosan is, de szigorú hűséggel kitart embersége mellett. Berci bácsi ilyen ember volt. Hőssé vált, amikor megfogalmazta önmagának és másoknak: akkor élhet csak tovább, ha meghal. Ez a felismerés az öntudatos ember hitvallása volt a jövő mellett.

A darab, a szereplők elváltak tőlem, elhagyták „anyjukat”, hogy a dolgok rendje szerint életre keljenek a színművészekben a színpadon és a maguk útját járva elvi-gyék a nézőkhöz az író üzenetét: élni sokféleképpen lehet, de csak emberként érdemes.

BERKESI ANDRÁS

Madách

1823 — 1864

Csak néhány héttel született később, mint Petőfi. Akkoriban az egyszerű falusi házak és a kastélyok egyaránt költőket teremtettek. Madáchnak a tornyos sztrégovai kastély az otthona, itt nevelik — az apját korán elvesztett árvát — nemcsak féltve, hanem kicsit el is zárva a világtól. De nem a könyvektől...

Korán kezébe kerülnek a görög tragédiák, neki is épp úgy kedvence Shakespeare, mint Arany Jánosnak és Petőfinek; szereti Schillert, és Victor Hugót csaknem olyan jól ismeri, mint Kölcsey, Vörösmarty, Bajza vagy Eötvös költészetét...

A kor a forradalmak kora, a nagy próbáltatások ideje. Nem az 1848-at követő börtönbüntetés, hanem a Madách családot sújtott tragédiák (Pál öcsém halálára, Mária testvérem emlékezete) törik meg, s főképpen a megromlott házasság terheit, következményeit viseli nehezen.

A családja nem sejtette róla, hogy milyen formátumú alkotó. Mikor Az ember tragédiáját Arany János maga mutatja be a Kisfaludy Társaságnak — a drámát 1859 februárjában kezdte Madách írni és 1860 márciusában fejezte be — mint koncepciójában és kompozíciójában igen jelentős művet, akkor egyszerre feléje fordul az érdeklődés. A tragédiát kétszer adták ki a költő életében, de első előadására csak 1883-ban kerül sor. Az akkor már csaknem két évtizede halott Madáchot ez az első előadás tette halhatatlanná. A számos hazai bemutató, a hamburgi, bécsi, prágai, frankfurti, berlini előadások — és sorolhatnánk tovább — századunkban páratlan népszerűséget biztosított az írónak.

Mégis milyen sokáig jegyeztük, tanítottuk az „egyműves” írók között. Az ember tragédiájához fogható drámája tényleg nincs még egy, de ma már ki merné tagadni a Civilizátor, (ezt a művét még a Tragédia előtt megírta Arisztophanész modorában), vagy akár a Mária királynő értékeit, nem is beszélve a Mózesről, melynek a Nemzeti Színházban jelenleg is tart sikersorozata. A gondozó kézre persze szüksége van ezeknek a drámáknak, mint ahogy Az ember tragédiája is Arany János keze nyomán ragyogott fel igazán, de azt azért senki sem vitatja, hogy „koncepciójában” jeles alkotásokról van szó.

A Madách-reneszánsz csaknem száz évvel a költő születése után jött el; még bizonyára hoz meglepetéseket.

1973. január	Miskolci műsor	
1. hétfő	MESE A TÚZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	HAMLET	Bérletszünet (7)
2. kedd	NINCS ELŐADÁS	
3. szerda	HAMLET	Lehár és Egyetemi bérlet (7)
4. csütörtök	HAMLET	Schiller bérlet (7)
5. péntek	HAMLET	Bérletszünet (fél 4)
6. szombat	CIGANYBÁRÓ	Bérletszünet (7)
7. vasárnap	MESE A TÚZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	HAMLET	Szigligeti bérlet (7)
8. hétfő	NINCS ELŐADÁS	
9. kedd	HAMLET	Gárdonyi ifj. bérlet (fél 5)
10. szerda	HAMLET	Radnóti ifj. bérlet (fél 5)
11. csütörtök	CIGANYBÁRÓ	Bérletszünet (7)
12. péntek	DOKTOR ÚR	Bemutató bérlet (7)
13. szombat	MESE A TÚZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	CIGANYBÁRÓ	Bérletszünet (7)
14. vasárnap	CIGANYBÁRÓ	Bérletszünet (3)
	DOKTOR ÚR	Déryné bérlet (7)
15. hétfő	NINCS ELŐADÁS	
16. kedd	DOKTOR ÚR	Csontos bérlet (7)
17. szerda	DOKTOR ÚR	Lehár bérlet (7)
18. csütörtök	DOKTOR ÚR	Huszka bérlet (7)
19. péntek	DOKTOR ÚR	Vörösmarty bérlet (7)
20. szombat	DOKTOR ÚR	Csiky bérlet (7)
21. vasárnap	DOKTOR ÚR	Bérletszünet (3)
	HAMLET	Goldoni bérlet (7)
22. hétfő	HANGVERSENY	(fél 8)
23. kedd	HAMLET	Csontos és Egyetemi bérlet (7)
24. szerda	DOKTOR ÚR	Bérletszünet (7)
25. csütörtök	LOPJ KEVESEBBET!	Bérletszünet (7)
26. péntek	BERCI BACSI	Bemutató bérlet (7)
27. szombat	HAMLET	Arany J. ifj. bérlet (3)
	DOKTOR ÚR	Katona bérlet (fél 8)
28. vasárnap	LOPJ KEVESEBBET!	Bérletszünet (3)
	BERCI BACSI	Szigligeti bérlet (7)
29. hétfő	HANGVERSENY	(fél 8)
30. kedd	HAMLET	Ibsen bérlet (7)
31. szerda	MESE A TÚZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	HAMLET	Shakespeare bérlet (7)

BERCI BACSI: Csapó János és Szili János

HAMLET: Gyöngyössy Katalin és Csiszér András

CIGANYBÁRÓ: Kanalas László, Rózsa Sándor és Kiss Mária

LOPJ KEVESEBBET!: Csapó János, Pádua Erzsébet, Csiszár Nándor, Héczey Éva, Sallós Gábor

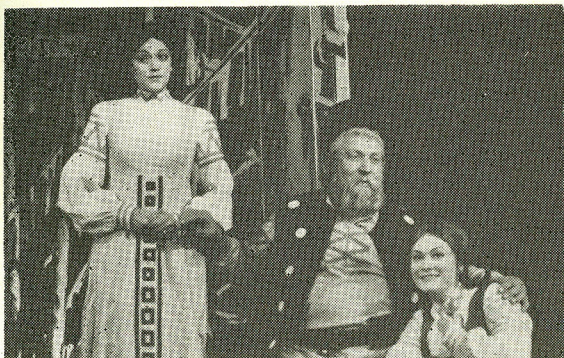
DOKTOR ÚR: Ábrahám István, Máthé Eta és Csapó János

VIHAROS ALKONYAT: Demeter Hedvig, Szabados Ambrus és Simon György

HAMLET: Paláncz Ferenc és Kovács Mária

MEZE A TŰZPIROS VIRÁGRÓL: Nagy Mari, Farkas Endre és Virágh Ilona

1973. január	Egri műsor	
1. hétfő	DOKTOR ÚR	Bérletszűnet (7)
2. kedd	DOKTOR ÚR	Déryné bérlet (7)
3. szerda	DOKTOR ÚR	Bérletszűnet (7)
4. csütörtök	DOKTOR ÚR	Molière bérlet (7)
5. péntek	DOKTOR ÚR	Bérletszűnet (7)
7. vasárnap	DOKTOR ÚR	Vörösmarty bérlet (fél 4)
	DOKTOR ÚR	Erkel bérlet (7)
11. csütörtök	VIHAROS ALKONYAT	Bemutató bérlet (7)
12. péntek	VIHAROS ALKONYAT	Shakespeare bérlet (7)
13. szombat	VIHAROS ALKONYAT	Petőfi ifj. bérlet (fél 4)
	VIHAROS ALKONYAT	Madách bérlet (7)
14. vasárnap	VIHAROS ALKONYAT	Vörösmarty bérlet (fél 4)
	VIHAROS ALKONYAT	Erkel bérlet (7)
16. kedd	VIHAROS ALKONYAT	Déryné bérlet (7)
17. szerda	VIHAROS ALKONYAT	Bérletszűnet (7)
18. csütörtök	VIHAROS ALKONYAT	Molière bérlet (7)
19. péntek	VIHAROS ALKONYAT	Gárdonyi ifj. bérlet (7)
20. szombat	VIHAROS ALKONYAT	Móricz ifj. bérlet (fél 4)
	VIHAROS ALKONYAT	Katona bérlet (7)
25. csütörtök	CIGÁNYBÁRÓ	Bemutató bérlet (7)
26. péntek	CIGÁNYBÁRÓ	Shakespeare bérlet (7)
28. vasárnap	CIGÁNYBÁRÓ	Bérletszűnet (fél 4)
	CIGÁNYBÁRÓ	Bérletszűnet (7)

Tilos a dohányzás

Aranyosi Józsi bácsi, a nemrég elhunyt nyugdíjas tűzoltóval és Szabados Ambrus jeles színészünkkel esett meg az alábbi történet.

Józsi bácsi imádta a színházat — mint tűzoltó negyven évig tartott szolgálatot, — s nyugdíjba vonulása után sem vált meg tőlünk, naponta néhány órát itt tett-vett, s bizony hiányzik jelenléte ma is, soha össze nem álló kefebajszával, kedves mosolyával...

Na, dehát a történet...

Józsi bácsi még aktív szolgálattelvő főtörzs volt és igen szigorúan vette a tűzrendészeti szabályzatot, különösen a dohányzási tilalmat.

Egyszer „váratlanul” nyitott be az egyik öltözőbe, ahol Szabados Ambrus, történetünk másik „hőse” vígan fújta a tilalmas füstöt a Kossuthból. Mit lehet tenni? Eltűnni nem lehet, de a cigarettá zugba, azaz a jobbkez markába rejtőzhet. A cigi eltűnt, de a füst macacsul lebegett Ambrus és Józsi bácsi között, aki úgy tett, mintha semmit sem látna. Ambrus zavartan heherészett és oldalazva ki akart osonni Józsi bácsi mellett. A derék tűzör azonban vidáman, ártatlan mosolyal elébe állt, jobb kezét a zavart színész vállára tette és valami egészen érdektelen mesélésbe fogott. Ambrusunk kinjában a cigarettát rejtő kezét zsebetette és fájdalmasan vigyorgott. Aztán testsúlyát hol egyik, hol másik lábára helyezte. A cigarettá alattomosan füstölgött és kellemetlenül melegített. Az öltözőtársak kuncogtak.

Józsi bácsi rendületlenül mesélt, gyermekmosolyával szembenézve a most már gyötrelmesen vonagló arcú színésszel.

Egyszerre hangot váltott, majd így szólt:

— No, Ambruskám, most már megszenvedtél. Dobd el azt a csikket, mert még kiégeti a zsebedet!

(Sárközi)

Demeter Hedvig jelenléte

Az üzemszerű színház — még ha sok-sok maradandó értéket is hoz létre — a nagy rohanásban nem mindig áll meg, hogy elismeréssel adózzon a színésznek. A kritikák röviddel a bemutató után megjelennek, ebben az időszakban figyelnek a kollégák is, később már csölkken a szakmai érdeklődés. Pedig a színész most is estéről estére hitet tesz a mű és a szerep mellett.

Vannak lelkiismeret-ébresztő alkítások; színészek, akik nélkül nem történhetne meg a csoda. Ilyen Demeter Hedvig Mária Lvovna alakítása. Nem kétséges, hogy a Viharos alkonyatban Poleszajev professzor személyisége, a feleség által lesz igazán gazdag. Persze a dráma természetéből adódik, hogy a professzorra figyelünk inkább, de meg lehet-e fedezni arról az élettársról, aki, ha nem is determinálja, de jelentősen befolyásolja Poleszajev minden tétét. A legizgalmasabb e tekintetben Demeter Hedvig jelenléte. A darab folyamán egy pillanatra sem ereszti el az annyira becsült és szeretett férfit, akinek a hosszú élet folyamán mindig ő hordozta az álmait, s megkínlódott minden — tulajdonképpen közös — szellemi gyermekéért. Az író nemigen beszél erről, de a színész — aki méltó partnere férjének — képes eljátszani.

Mária Lvovna lehetne csöndes, egészen halk szavú, örökös rettegésben élő idős hölgy is, aki nem sokat ért a professzorra zúdult megpróbáltatásokból, de retteg, mert félti és szereti a férjét. Demeter Hedvig nem ilyen kapcsolatot teremt; az ő szelíd vagy békítő szavain átsüt az erős asszonyoknak az az energiája, mely csodákra képes. Demeter Hedvig ezekből az erős asszonyokból — szinte a mi nemzeti hagyományainkat is beleötvözve a szerepbe — formálta meg kivételes erejű Mária Lvovna-ját. Ezért marad sokáig emlékezetes.

Az én Ophéliám

— Mennyire modern szerep Ophélia? (Oktondi kérdés, de legalább provokál.) A színész nő kicsit élesen válaszol: — Amennyire a szerelem modern!

Gyöngyössy Katalin szép hosszú haját a fodrász bontogatja. Vége a próbának. Ophélia arcán még ott vannak a könnyek nyomai. Hallgatunk. Gyöngyössy nem akarja „kiadni”, elárulni Ophéliát. A szemérem érthető. Legalább a ruháit kellene levetni a balsorsú leánynak. (Ha szeretitek a színházat, öltözőjében ne zavarjátok a színészt!)

Mindketten egyetlen szóval akarjuk jellemezni a szerepet. Természetesen a színésznőnek sikerül. Azt mondja: sűrű szerep. Így igaz, Hamlet után rendszerint Ophéliát emlegetik. Shakespeare remek dramaturgiai érzékkel kapcsolja össze a két ember sorsát. Gyöngyössy Katalin mintegy önmagának mondja: Hamlet akkor hallgat el, mikor legjobb

ban kellene beszélnie. Hiszen a leányt tiltva tiltják apja szavai: „... Egy szó, mint ezer / Nyíltan kimondva, én nem akarom, / Hogy többet oly olcsó perced legyen, / Hogy Hamlet úrral szót válts, vagy beszélj...” Ophéliától nem kisebb dolgot vonnak meg, mint élete legfőbb életét, a szerelem lehetőségét, beteljesedését. Az apai tiltó szó, s Hamlet elhallgatása egyszerre értelmetlenné teszi az életét. Mert nem

lehet céltalanul élni. Valahová menekülni kellene, de hová mehetnének önmagunk előtt? S mi csoda paradoxon: értelmetlen lesz az örültségnek. A furcsa lebegés megváltozta Ophéliát szenvedéseitől. A lány — én legalábbis ezt vallom — képes meglátni saját sorsát, s érzi Hamlet tragédiáját is. Mindezt elmondani nincs olyan sok szava, s eszközei sem lehetnek látványosak.

Ophélia most nincs a színpadon, de hát a jelenlét nem csupán fizikai jelenlét, a néző nem felejtette el az előbbi könnyeket.

Három lányok

Látják, itt van Fiszta (Várhegyi Márta), Aljenuska (Héczey Éva) és Kápa (Virágh Ilona). Ők a mesebeli kalmár három szép leánya. Vagy nem mindegyikük szép? Dehogynem! Csak — mi ként ez a mesében és az életben lenni szokott — nem egyformán jók ám. És milyen csodálatos: Virágh Ili és Várhegyi Márta éppen annak örül, hogy nekik a játék folyamán nem kell jóknak lenniük. Héczey Éva pedig olyan természetes egyszerűséggel hordja

nagy szívjóságát, hogy az tényleg mesébe illő.

De fordítsuk komolyabbra a szót. Hogy ez a Meseszínház mit jelent a gyermek-társadalomnak, azt már többször is elmondtuk. De hogy mennyire gazdagítja a színészt, azt még csak ezután fedezhetjük fel. Egy biztos: a sok sikert megért operettprimadonna Várhegyi Márta — akit a felnőtt közönség is nap mint nap ünnepel — legemlékezetesebb produkciói közé sorolja a Tűzpiros virágot, ahol

(természetesen sok fázrasztó próba után) kedvére játszhatott, énekelhetett. Fiszta meg Kápat (Várhegyi és Virágh Ilona) mindig együtt említik a mesében. Cserfes, irigy, kápszi teremtesek — kárára a jószívű, jó szándékú Aljenuskának. A két nagyobb lány veszekszik, pöröl, sőt nem egyszer hajba kap; játékok annyira összehanggolt, mint a tancosoké. Nem is vétettek egyetlen ritmushibát sem. A nagy titkuk, hogy annyira egyformák és mégis teljesen különbözőek. A színésznéha lazít, ők úgy játszanak, mintha a nézőtéren ott ülénének az ország legjobb kritikussai. S ebben van is valami igazság. S a harmadik lány?

Héczey Évának Aljenuska az első főszerepe. Sugárzó hittel hisz benne; a szép Héczeyt színpadon most láttuk először igazán szépnek, s milyen őszinte tud lenni. A Meseszínház nemcsak a gyerekekkel, a színészekkel is varázslatot művel. A „három lányok” testvériségét nem a szereposztás — a szakmába vetett hit pecsételi meg igazán.

Fehér Tibor három szerepe

Három szerep, s még hasonló vonás sincs közöttük. Éppen ez a szép! Hogy a három közül már kettőt játszottam? De hisz így annál érdekesebbek. A három között azonban van egy olyan szerep is, amit még soha senki nem kísérelt meg átírni, hiszen Shakespeare Hamletjének első sírásójáról van szó: „... Itt foly a víz, no jó; itt áll az ember, no jó; ha már most az ember megyen a vízhez s beléöli magát, az nollévöllé annyit tesz, hogy ő megy oda, érted?, de ha a víz jön öhozza s úgy nyeli el, akkor nem maga fojtotta belé magát; ergo, ki nem vétkes önnön halálában, nem rövidíti meg az életét.” Szeretem ezt a naiv bölcsességet. S, hogy szerette Shakespeare is a maga clown-jait. Mert így nevezi őket. Ez a sírásó testvére a Macbeth Kapusának. „Ő” is nagyon szerettem. Azt hiszem, a kapustól tanult valamit a sírásó...

Ez a Shakespeare-szerep nekem most a legfontosabb, nem is tudnám megmagyarázni, hogy miért kezdtem foglalkozni már a Hamlet

próbái alatt a Sybill kormányzójával. Hát persze, régi ismerős, igaz, most új köntösben. Használt neki a frissítés. A mostani kormányzó t. i. nem csupán ordítózik és a kancsukáját csattogtatja, hanem időnként lírai, sőt szentimentális hangulat lesz úrrá rajta: kis kadettnek képzelet magát és még most, évtizedek múltán is elbódítja a hajdan érzett parfüm illata. Beszelnék még róla, de ak-

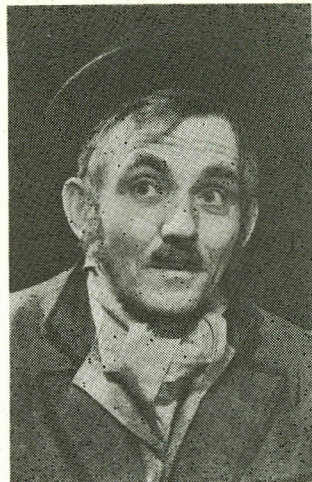

kor nem jut hely a harmadiknak, vagyis az elsőnek, Zsupánnak. Annyira szerettem ezt a pohos disznókirályt, hogy néha szívesen elfedném gonoszágát, kapzsiságát. De ehhez még a színésznek sincs hatalma. Zsupán öntörvényei szerint él...

A „leggyávább kisember” és a bátor betörő

„Nemrégiben fejeztem be a Berci bácsi című tragikomédiát, amelyet a Miskolci Nemzeti Színház felkérésére írtam. Hőse a világ leggyávább kisembere, akit a történelmi körülmények tudatos hőssé alakítanak...” Így vall Berkesi András új művéről. Nem csoda, hogy annyira felkeltette érdeklődésünket, hogy mi magához Berci bácsihoz fordultunk.

Azaz, hogy csak fordultunk volna, ha nem állja útunkat Puzsér — Molnár

Ferenc hírhedt betörője, aki mindjárt kezdte magyarázni a bizonyítványát.

— Talán mondanom sem kell, hogy a Doktor úr-ban én vagyok az egyetlen becsületes ember. Ambár valóban betörő a mesterségem, de hát csak azért, mert nem volt olyan szerencsém, meg talán rá sem rítt volna a lelkiismeret, hogy olyan gátlástalan rabló legyek, mint dr. Sárkány, az ügyvéd... Az egész társaság a régi idők világát idézi, nem is kezdődhet másként ez az

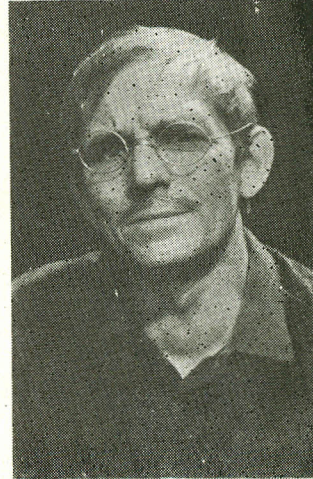
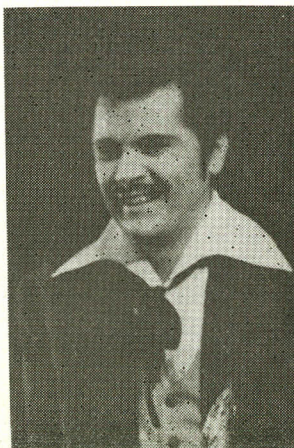
Zakóban és Waffenrockban

Dr. Sárkány, a Doktor úr című vígjáték nagyvonalú, s nem éppen feddhetetlen előéletű ügyvédje a színház szabóműhelyében éppen egy jól szabott, kockás zakót próbál. (Mellbőség 112, magasság 190, egy öltönyre — panaszkodik a szabó — 3 és fél méternél kevesebb nem elég.)

És dr. Sárkány, illetve Rózsa Sándor most egymás után rendeli az öltönyöket. Csak most stafirozták ki a Cigánybáróra, máris Sárkány ruháit kell próbálnia (három öltöny), aztán szabhatják a daliás testtörtszt, Petrov uniformisát.

— Ez még szövegben is sok... hát még szövegben! Különösen, ha ezt a szöveget énekelni kell. Barinkay „ruhájának” örültem legjobban. Ez mindenütt operai feladat. Hozzá képest a Sybill Petrovja csak afféle gáláns kiruccanás. De milyen mutatós, hálás feladat. Talán ezért tartják másoron Európa-szerte. (A Petrovval együtt több, mint harminc operettbonviván lesz a repertoáron...)

— Ne feledje, hogy most nem Waffenrockban, hanem Sárkány — egyelőre még ujjatlan — zakójában áll itt. — Vigyázat, dr. Sárkánnyal nem jó kezdeni. Úgyes, ravasz és kegyetlen, a beérkezettek biztonsága sugárik róla. De hát egy ilyen jófésült úriember lehet ám nagyon neveléses is. Reméljük az lesz.

előadás, csak úgy, mint egy filmszkeccs...

— És hogyan kezdődik a Berci bácsi? (Puzsér most Csapó Jánossá változik, s kíváncsian talán már Berci bácsi jegyeit is felfedezhetjük rajta.)

— Csak mesélem, mesélem majd a soha meg nem történt hőstetteimet, mert neveled, szeretek egy kisfiút, s azt akarom, hogy becsüljön. Aztán — mert, hogy éppen 1944-et írunk — bizonyítani is kell. De hát mire nem képes egy ilyen kisember, egy ilyen Berci bácsi. Pedig nem lesz ám könnyű dolga...

Pataki Oldal

Mit olvasott Csiszér András?

Fiatal, csaknem kezdő rendező volt Kazimir Károly, amikor Miskolcon dolgozott. Bízony, azóta jó pár év telt el, s most, hogy elolvastam Népművelő Színház című tanulmánykötetét, az volt első gondolatom, hogy ez a széles érdeklődési körű művész milyen változatos utakon teljesítette ki önmagát. Mindenfajta színházzal, minden rendezői hagyománnyal megismerkedni, mindenből tanulni, amit csak lehet, kipróbálni, de nem követni senkit, s mindig újratelenteni önmagunkat — ekként fogalmazza meg rendezői hitvallását. Kötetében megelégednek és formát öltenek elképzelései: tervei megszületésétől azok kibontakozásáig a színház alkotómunka egész folyamata. Hallatlanul érdekes és tanulságos olvasni Kazimir könyvét, nemcsak színházi szakembereknek, színészeknek, de a közönségnek is, mert bepillantást enged a színház műhelytitkaiba. Leginkább a műhelynaplók avatják be ebbe az olvasót, közelről mutatva meg egy-egy mű színrevitelének küzdelmeit, a bemutatásokat megelőző szorongásokat, gondokat, várakozásokat és örömeiket.

A Szakszervezetek Megyei Tanácsa és a Művelődésiügyi Minisztérium megjutalmazta Borsod megye és Miskolc város legjobb közönség-szervezőit. A kulturális megmozdulások, rendezvények legeredményesebb szervezői között örömmel köszöntjük színházunk élén járó társadalmi aktivistáit, akik sokat tettek az 1972. évi látogatottság és bérletezés jó eredményeiért, sikereiért. A Művelődésiügyi Minisztérium pénztalamban részesítette kitűnő munkatársainkat: Maklári Károlyné (LKM), Rác Zsuzsanna (DI-GEP), Matula Katalint (Pamut-fonó), Balogh Bélát (MÁV Jár-műjavító) és Prókai Ottót (városi tanács). Mindannyiuknak szeretettel gratulálunk és továbbra is jó munkát kívánunk!

★

Kommentár nélkül közöljük Gyarmati Bélának a Déli Hírlap december 9-i számában megjelent hangulatos, színes tudósítását, mely közönségkapcsolataink bővülésének, erősödésének egyik fontos eseményéről ad hírt:

Hármas szerződés

Mi tagadás, a szerződést rögzítő jegyzőkönyvek még általánosságokat említenek: egymás munkájának megismerését, szorosabb kapcsolatokat, közös programokat, tapasztalatcsere-

ket. De a fehér asztalok mellett már a legszemélyesebb dolgokról beszélhet egymással az üzemi munkás, a színész és a termelőszövetkezeti tag. A szocialista szerződés az LKM csavargyára, a sárospataki Kosuth Termelőszövetkezet és a Miskolci Nemzeti Színház között tegnap kötött meg, a felek azonban már régen ismerik egymást (a szerződés előtt ki-ki jól megnézte a partnert), s ennek köszönhető, hogy már az első percekben feszíten, oldott a hangulat az LKM Ifjúsági Házában.

A fiatalok természetesen táncolnak, az idősek azokról az évekről beszélgetnek, mikor a csavargyáriaknak még sürnyű kellett Patakra menniük, hogy termelési segítséget adjanak a szövetkezettek. (Utóbb már csak szüreti vendégekként fordulnak meg a tsz-ben.) Az asszonyokról akár a gyár dolgozóit, akár a színésznőket, akár szövetkezeti tagokat, pillanatok alatt kiderül, hogy jó háziasszonyok; receptek cserélnek gazdát; gyermeknevelési tanácsok hangzanak el.

A találkozón nem születnek fontos, korszakos határozatok, hivatalosnak tűnő hangot legfeljebb arra az ötpercnyi időre ütnek meg, amíg kölcsönösen aláírják az okmányokat. Mégis mindenki tudja, hogy fontos esemény ez, emberek, közösségek kerülnek közelebb egymáshoz, hogy szoros szövetség kötött. Nem hangzik el egyetlen udvariassági kérdés; a jelenlévők jószándékkal, s őszinte érdeklődéssel faggatják, hallgatják egymást. Kanalas László, a színház művésze — egyben szakszervezeti titkár — Váci Mihály: Múltó hatalmat című versét mondja el. A költő mondatai kitűnő akusztikai kö-

Mit főzött Lenkey Edit?

Van egy jelenet a mesedarában, ahol gonosz boszorkányként hatalmas üstben varázssárga, csalmatok levéből főz. Talán ez adta az ötletet a szerkesztőnek, hogy e rovatban szerepeljek? Nem tudom, de egy kitűnő, egyszerűen elkészíthető, s nem mérgező receptet szívesen közre adok:

Rakott spagetti: 20 deka spagettit sós vízben megfőzünk, leszűrjük, összekeverjük egy kevés forró zsírral. 60 dkg marhaharfalsátt kisüjnyi metéltré vágva, zsírban, 15 deka sampinyon gombával és 1 csomag zöldborsal fűszerezve megpárolunk. Kizsírozott tűzálló edénybe lerakunk egy sor spagettit, arra egy réteg hústeteltet. Így rétegezzük, vigyázva, hogy a legfelső sor spagetti legyen. Tetjét meghintjük reszelt sajttal, megöntszük olvasztott vajjal, és sütőben, lassú tűznél, szép pirosra sütjük.

rűlmények között hangzanak el: tulajdonképpen mindannyian csak most érezzük igazán, hogy mit jelent az üzem, a szövetkezet és a színház szerződése...

Sokszor a szemünkre vetik, hogy automatizált, egymástól elkülönített életet élünk, mint ha bezárkóznának a kis és nagy családok. Hogy három nagy létszámú közösség kaput nyitott egymásnak, ez mindenképpen jó dolog. Hiszen ismerünk kell közös gondjainkat, meg kell tanulni együtt örülni és oly sokszor szükség van egymás segítségére is.

A szerződés még csak általánosságokat említ, de tegnap egészen a késő esti órákig már a legizgalmasabb, legszemélyesebb dolgokról beszélgettünk egymással a munkás, a termelőszövetkezeti tag és a színész. Ertették egymást.

★

Jól sikerült baráti találkozót rendezett december 7-én a miskolci 3. sz. Szakiskola diáksága. Két fiatal művészünk, Abraham Istvánt és Botár Endrét hívták meg baráti beszélgetésre. A téma: a színház, a színész alkotómunkája, sok érdeklődőt vonzott és tartalmas eszmecsere alakult ki az érdeklődő diáktalálkozó és ifjú színművészeink között.

★

A Fazekas utcai Általános Iskola növendékei voltak a Mese a tüzipiros virágról első nézői. A premierközönség nagy

tetszéssel fogadta a mesedarábot és meghívta az együtttest iskolájukba, hogy megbeszéljék a látottakat. A darab színpadja, élőkön a rendezővel, Sallós Gábor igazgatóval, december 13-án, tettek eleget a kedves meghívásnak és találkoztak legifjabb nézőinkkel.

Min nevetett Rózsa Sándor?

A Doktor urat játszom, ahol a darab főhőse Puzsér, a betörő. A darabban dr. Sárkányként magam is betörőnek öltözöm és amikor magamra veszem esténként ezt a jelmezt, egy régi kedves színész-anekdota jut mindig az eszembe. Hóse a század első évtizedeinek közszernt bohém-színésze, Nyáry Antal, aki egy ízben Kolozsvárat vendég szerepelt.

A sétatér közelében, egy vilámban lakott albérletben. Egy alkalommal, előadás után, kivételesen hazament. Felfújás kinozta. Lefeküdt, elaludt. Három óra körül gyanús nesz észleltette fel. Egy embert pillantott meg, amint zseblámpó fénye mellett turkált az íróasztal fiókjában. Betörő volt. Nyáry megyújtotta az olvasólámpát, s rákiáltott a meglepett betörőre:

— Ember, megőrült maga? Zseblámpával keres ott pénzt éjszaka, ahol én nappal se találok?

Búcsú a kellektől...

A színházi kellektől olyan, mint egy szüfolt régiségkereskedés, ódon ritkaságok boltja. Ezernyi kisebb, nagyobb használati tárgy halmozódott fel évtizedek során, szinte felsorolhatatlanul, leltározhatatlanul. Van itt még kis szék lába is a falakon, polcokon, szekrényekben összezsúfolva. Ennek a látszólag összevissza, rendetlen zibvásárnak volt gazdája közel három évtizeden át Kerékgyártó Júlia főkellekes, mindenki kedves Juci nénije. Mert így hívta mindenki a színházban, s így szólítják ma is, ha bejön közénk, mint legújabb, legfiatalabb nyugdíjasunk. Egy életet töltött a színhalfal mögött, nem csoda hát, hogy visszahúzza a szíve, s a megérdemelt pihenést, az otthoni kizimunkázást félbehagyva, gyakran benéz volt munkahelyébe. Ilyenkor szívesen beszél emlékeiről.

Azokat a darabokat szerette mindig, amelyekben sok kellek volt, ahol munkájának értelmét látta. Ma is büszke a Vándormadarak III. felvonásbeli berendezésére, ahol egy egész vasúti váróterem népes utazóközönségét látta el számtalan jellemző használati tárggyal. Több száz darabot kellekezett 1944 óta, eleinte volt idő, amikor a fél várost végig kellett kunyerálnia, hogy a szükséges darabokat külsőben megszereze — szabadjegyekért. A Légy jó mindhalálig tanteremnek egésze berendezését — padokat, táblát, képeket — naponta szállította vissza előadás után az iskolába, hogy reggel már a tanulók használhassák. Az Anna-bál című operettben élő számarra volt szükség — ez volt mint mondja, legnehezebben megszerezhető kellek —, de egyik legkedvesebb is, mert a derék állat annyira kezébe szokott, hogy megszöke gazdájától, magától jött be a „jelenésére”.

Persze, legszívesebben azokat a kedvenc színészeit emlegeti ma is, akik tehetségük varázserejével élővé tették a kezükbe adott holt tárgyakat, kelleket. Juci néni mindig végignézte a próbát, értő élvezettel figyelte, hogyan születik meg az előadás. Együtt dolgozott a színészekkel egy-egy játék sikereért, s pontos, lelkiismeretes munkájával segítette ezt a születést. Ő adta a pályakezdő Pécsi Sándor kezébe az első kelleket, ő helyezte el a színpadon Bessenyei Ferenc Gűl babájához a rózsátöveket, ő készítette ki Simor Ottónak Bob herceg gitárját. Sok kedvence közül őket emlegeti leggyakrabban.

Nehéz, áldozatos, és egyáltalán nem látványos munkáját mindenki megbecsülte — ennek egyik jele „Kiváló dolgozó” kitüntetés, — színházeretete pedig példa ma is. Most, amikor elbúcsúzott színházi otthonától, a kellektől, az egész társulat nevében kívánunk neki a megérdemelt pihenés éveire, jó egészséget, derűs nyugalmat!

★ A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGRY GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK MELLÉKLETE ★
Szerkesztő: Siklósi László. Szerkesztőség: Miskolci Nemzeti Színház Titkársága. Kiadja a Borsod megyei Lapkiadó Vállalat

Felolós kiadó: Veres Mihály. Kiadói hivatal: Miskolc, Bajcsy-Zsilinszky utca 15.

Ára 1 forint. Készült a Borsodi Nyomdában — 72 — 9108 — 4000 példány — Felelős vezető: Szemes István